

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

24. prosince 2004 - č. 34

Žít přítomnost.....4

... Prožíváme dobu vánoční, která nás uvádí do velikého tajemství vtělení Božího Syna, kdy věčný Bůh v Ježíši Kristu vzal na sebe lidskou podobu a stal se jedním z nás ...

Další bohoslovec?..... 15

Co se to děje? Další bohoslovec z Třeště? Jako by se s nimi roztrhl pytel. Ne, nebojte se. Nejsem (zatím) ani bohoslovec, ani z Třeště. Dovolte mi, abych tedy napsal něco o sobě a o společenství, ve kterém se právě nacházím ...

www.farnosttrest.me.cz
veznik@email.cz

Šéfredaktor:
Ing. Vladislav Hynk (VH)

Redakce:
Tereza Novotná (Terry Speary)
Mgr. Květa Zažímalová (KZ)

Redaktor „čekatel“:
Jiří Staněk (JiS)

Další autoři příspěvků:
Pavel Kovář (KP)
Eva Fencíková (EF)

Jazyková korektura:
Mgr. Květa Zažímalová

**Grafická úprava
a předtisková příprava:**
David Zažímal

Tisk zajistil:
Zdeněk Havlíček
soukromá pojišťovací kancelář
České pojišťovny a.s.
tel.: +420 567 214 394
mobil: +420 606 237 655
havlicek.pojistkanc@tiscali.cz

Distribuce:
Distribuci zajišťuje redakce
nákladem 215 výtisků.

Adresa redakce:
Na Hrázi 184/3, Třešť 589 01,
tel. +420 567 234 263

Kolportéři:
redakce &
Marie Bambulová, Michael Bambula, Mi-
chael Bambula ml.,
Jiří Staněk, Ondřej Zažímal
a kolportéři z bratrských farností

*Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s
obsahem zveřejněných příspěvků. Anonym-
ní příspěvky nezveřejňujeme!*

FOTO na úvodní straně:
David Zažímal

Obsah	2
Úvodní slovo	3
Žít přítomnost // Pořad bohoslužeb o Vánocích	4
Slovo otce biskupa k Roku rodiny	5
Kdo byli? // Narození Ježíše Krista	6
Předvánoční zamyšlení	7
Tajné mše kaplana Pavla	8
Adventní a vánoční vzkaz	9
UdušilijsmesvátekKristovanarození//Vánocepředpůlstoletím..	10
Vánoce	11
Nejbližší cesta k nebi	12
Ježíšek dlí v Praze a umí zázraky	13
Křest Páně // Adopce na dálku	14
Další bohoslovec?	15
Nevíte, co dělat o vánočních svátcích?	16
Výstavy // Betlémská hvězda	16
Růženaři ve Žďárech aneb Kdo přežije // Výzva	17
Curriculum vitae	18
Oidipus	19
Trocha toho, trocha onoho // Luka 2004	20
Svatba // Zájezd k betlémům	21
Živý betlém // Novoroční koncert	22
Novoroční ples // Repro ples	23
Informace	24

Uzávěrka příštího čísla bude 13. února 2005!

EDITORIAL

Vážení a milí farníci,

jsme na konci doby, která nám měla pomoci nalézt bližší vztah k nově narozenému Ježíši: „*Ejhle, Hospodin přijde a všichni svatí jeho s ním; a bude v onen den světlo velké, aleluja.*“ Ano, doba adventní je již téměř za námi. Jak jsme se jí věnovali - nebyla to pouze věc jedné hodiny týdně v kostele? Nenechali jsme se unést svými vlastními problémy, nevěnovali jsme se raději vánočním přípravám, nakupování dárků, pečení cukroví či uklízení domova? Je to jako každý rok - máme určitá předsevzetí, jak dobu adventní prožijeme ve ztišení a radosti z blížících se NAROZENIN; ale když se rozblíkají světýlka ve vánočně vyzdobených výlohách, rádia či televize nás začnou „masírovat“ koledami a vyprávěním o Santa Clausovi - neodoláme. Jsme přeci lidé! Není se čemu divit - vždy máme dvě možnosti, jak se rozhodnout (a bohužel ne vždy se jedná o naše správné rozhodnutí).

S Vánoce je spojen také konec občanského roku - chystáme se k bilancování našich úspěchů i proher minulých dnů. A co farnost? Myslím, že největší změnu jsme prožili uprostřed roku, kdy proběhla výměna kněží v naší farnosti. Po stránce „budovatelské“ jsme se také činili - v dubnu byla zahájena oprava farního kostela a v průběhu roku jsme se pustili do rekonstrukcí na faře. Myslím, že společenství - ať již rodin, mládeže či to, při kterém se pročítají kapitoly z Písma svatého - jsou příjemným obohacením farního společenství. Zajisté je různých společenství v naší farnosti více. Nesmím zapomenout na farní akademie, farní snídaně pod širým nebem či velikonoční křížovou cestu ulicemi města. Trochu mě mrzí, že na páteční dětské bohoslužby nechodí více dětí - vždyť jich v naší farnosti je! (To jsme mimo jiné mohli zjistit při prosincovém setkání s Mikulášem.) Věřím, že o trochu více snahy ze strany rodičů či babiček a dědečků v příštím roce povede k větší účasti dětí na těchto pátečních bohoslužbách. Vždyť na čí výchově i duchovním a duševním obohacování by nám mělo záležet více? Takže - páteční mše začínají v 18⁰⁰ hodin v kostele sv. Kateřiny.

V neposlední řadě bych chtěl opravdu upřímně poděkovat všem, kteří jste nás během roku obohatili nejrůznějšími zážitky na stránkách tohoto časopisu. Kromě již klasických přispěvatelů se našlo několik nových - především mladých - tváří. S poděkováním nesmím zapomenout ani na Vás, kteří Věžník čtete, líbí se Vám nebo máte i kritické ohlasy. Vždyť bez Vás by časopis nebyl tím, čím je. Jsme si vědomi velké odpovědnosti. Proto nám na naší cestě pomáhá Vaše modlitba.

Tak ať i nás dokáží vyburcovat a potěšit slova z nejznámější vánoční písně: „*Narodil se Kristus Pán, veselme se, z růže kvítek vykvet nám, radujme se; z života čistého, z rodu královského nám, nám narodil se...*“

U dalšího čísla se těší

Vladislav Hynk
šéfredaktor

Žít přítomnost

„Žijme tedy přítomnost, více lásky dejme druhým, možností je vždycky dost, to, co přijde, ví jen Pán.“

Vstoupili jsme do nového roku 2005 a možná někteří z vás se zamýšlí nad minulým rokem a pokládají si otázky: „*Co bude dál? Jak to dopadne s tím světem, když je mezi lidmi tolik nelásky, nenávisti, netolerance a většina se stará jen o sebe a touží, aby se jen oni měli dobře?*“ Takové myšlenky nám mohou vyvstávat v těchto dnech, když sledujeme dění ve světě.

„*Co bude dál?*“ To my nevíme a není to ani v našich lidských silách. Vrátime-li se znovu ke slovíům známé rytmické písni „Žijme přítomnost“, můžeme zde najít recept, na co je třeba klást v životě důraz, na co se soustředit, abychom jej co nejlépe prožili.

V první řadě se snažme žít naplno přítomný okamžik, neboť jen on nám patří a záleží pouze na nás, jak jej využijeme. Nechci popírat, že člověk by se neměl dívat do minulosti. Ano, ať se podívá zpětně na svůj život, a hlavně ať se z ní poučí a snaží se žít lépe teď v této chvíli. I budoucnost není v našich rukou, ta patří Boží prozřetelnosti, ale můžeme se na ni připravit plně prožitou přítomností. Přítomnost můžeme prožít naplno dvojitým způsobem: s Bohem a pro Boha – tedy plodně, anebo naplno – bez Boha na vlastní pěst. Jeden duchovní autor řekl: „*Čas bez Boha je časem promarněným.*“

Prožíváme dobu vánoční, která nás uvádí do velikého tajemství vtělení Božího Syna, kdy věčný Bůh v Ježíši Kristu vzal na sebe lidskou podobu a stal se jedním z nás. Bůh, který přichází z věčnosti do času kvůli každému z nás a přináší nám spásu, nový život, pokoj, lásku, radost. Ten, který touží a chce s námi prožívat přítomný okamžik, Emanuel – Bůh s námi. Takový je Bůh, Bůh dávající sám sebe plně a bez výhrad tomu, kdo ho přijme. A závisí jen na nás samotných, zda otevřeme dveře našeho srdce Pánu a dovolíme mu vstoupit, narodit se do našeho života, situace, přítomnosti. Pokud to tak učiníme, budeme lidmi, skrze které bude jednat a působit Bůh a všechno naše konání se stane posvěcením nejen pro nás, ale i pro celý svět.

A tak snažme se žít v tom novém roce 2005 více a plněji den ode dne přítomný okamžik s Bohem, pro Boha a pro druhé.

A co bude dál? To nechme na Pánu Bohu. Nemějme strach a věřme, že jsme v jeho rukách, kde jsme v bezpečí. „Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?“ (Řím 8,31) „Nic nás přece nemůže odloučit od Boží lásky.“ (Řím 8,39) Ježíš říká: „Nebojte se, já jsem s vámi do konce světa.“ (Mt 28,20) Kéž nás tato slova Písma svatého povzbudí a ujistí, že Bůh o nás ví a že nás neopustí, ať se děje cokoli. To vám přeji a vyprošuji.

P. Tomáš Caha

Pořad bohoslužeb o Vánocích

24. prosince Štědrý den
22:30 hod. kostel sv. Martina

25. prosince SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ
09:00 hod. kostel sv. Martina
18:00 hod. kostel sv. Martina

26. prosince Svátek Svaté Rodiny (sv. Štěpán)
08:00 hod. kostel sv. Martina
18:00 hod. kostel sv. Kateřiny

31. prosince 17:00 hod. kostel sv. Kateřiny
(poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku)
23:00 hod. adorace kostel sv. Kateřiny

1. ledna 2005 Slavnost Matky Boží, Panny Marie
09:00 hod. kostel sv. Martina
18:00 hod. kostel sv. Kateřiny

2. ledna 2005 2. neděle po Narození Páně
08:00 hod. kostel sv. Martina
18:00 hod. kostel sv. Kateřiny

6. ledna 2005 Slavnost Zjevení Páně (Tři Králové)
18:00 hod. kostel sv. Kateřiny
(žehnání vody, křídly a kadidla)

Mše svatá v Hodicích v Kulturním domě v sobotu 28. prosince 2004 v 17:00 hod.

Slovo otce biskupa k Roku rodiny

Milí bratři,

naše čtvrté a poslední zastavení v Roce rodiny je věnováno vánočnímu období.

V kalendáři jsme mohli najít letošní vánoční svátky a s nimi spojené volno už roky předem, také oblíbený symbol Vánoc – dárky – často vybíráme v předstihu. Často je dokonce nakupujeme i s tím, koho si přejeme obdarovat, takže na co se ještě můžeme těšit, jaká překvapení je možno očekávat?

Biblické Vánoce začaly úplně jinak, neočekávaně. Matoušovo i Lukášovo evangelium popisuje, že se o blížících se prvních Vánocích – tedy o Ježíšově narození – dověděla Maria, Josef i Alžběta až ze setkání, a to ne z běžných lidských sdělení. Události kolem Ježíšova narození jsou zvláštní – postrádají jakýkoli rys všednosti a současně se dotkly pouze těch, kteří dokázali prožívat život v odevzdání do Boží lásky a nechávali se jím „překvapit“ ...

Vánočními svátky vrcholí i letošní Rok rodiny, který jsme v naší diecézi prožívali. Jaká očekávání se ještě nabízejí?

Když očekáváme, připouštíme změnu nebo se na ni dokonce připravujeme. Význam změny hodnotíme podle toho, jakým způsobem a jakou měrou mění náš život. A rodina je místem, kde se mohou uskutečňovat i ta nejdůležitější životní očekávání a s nimi spojené změny:

Když jsme se narodili, nabídl Bůh touto událostí našim rodičům neopakovatelnou příležitost – podílet se na novém životě, který zcela přesahoval jejich dosavadní zkušenost a který

měl moc proměnit jejich vlastní život.

Když jsme dospěli, dostali jsme tuto příležitost sami – dávat k dispozici svůj dosavadní život a přijímat nový život – ať už fyzicky nebo duchovně – a počítat s tím, že se tím otvíráme změně naší vlastní existence.

Vánoce jsou časem, kdy církve znovu prožívá začátek nové Boží nabídky ke vztahu. O svátcích budeme trávit mnohem víc času pospolu – v rodinách i při vánoční liturgii ve farnostech, budeme se navzájem zvat na návštěvy, podnikat výlety, mnozí mají potřebu trávit čas v přírodě, na horách. Můžeme prožít všechny tyto události podle plánu, podle zaběhaných zvyklostí, které hřejí, ale které mohou i spoutávat.

Vedle toho můžeme nadcházející dny prožít i v očekávání nového pohledu na situaci našeho života, naší rodiny i společnosti, do nichž patříme. A tento nový pohled nám nabízí Ježíš, pokud budeme (i obvyklé) události prožívat jako setkání, v nichž je on přítomen. Prorocké zaslíbení „*Hle panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emmanuel, to je Bůh s námi*“, Iz 7,14, můžeme uskutečňovat novým duchem prožívání vánočních událostí. I náš domov a naše rodina se může stát místem, kdy je Bůh se svojí láskou zvláštním způsobem s námi.

A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Kéž se tak stane v našich srdcích také o letošních Vánocích.

Kdo byli?

Svatý Basil Veliký

Basil se narodil kolem roku 330 v Cézareji, dnešním Kayseri v Turecku. Vedle jeho rodičů jsou i tři z jeho devíti sourozenců mezi svatými. Studoval v Aténách, kde poznal Řehoře Nazíánského Mladšího. Po návratu do Cézareje přijal roku 356 křest, rozdal všechn svůj majetek a několik let žil s Řehořem Nazíánským v ústraní jako mnich. Přijal kněžské svěcení a v roce 370 byl jmenován biskupem. Za svůj největší úkol si vytyčil potírání arianismu (popírání Kristova božství) a podporu soudržnosti mezi biskupy.

Neúprosný bojovník za mír uvnitř církve, vynikající teolog a otec východního mnišství zemřel roku 379 v Cézareji, kde byl také pohřben. Četné spisy a pojednání dokazují velikost tohoto teologa.

Svátek svatého Basila Velikého slavíme 2. ledna.

podle knihy Rok se svatými zpracovala - KZ -

INFORMACE

arcibiskup, učitel církve

narozen: kolem r. 330 v Cézareji v Kapadokii, dnešním Kayseri, Turecko

zemřel: 1. ledna 379 v Cézareji

patron východního mnišství

Narození Ježíše Krista

„Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ (Lk 2,14) Tak chválili nebeské zástupy Boha za ten převzácný dar – zrození Mesiáše, knížete pokoje, Vykupitele – Ježíše Krista. Bude to téměř 2005 let, co se stala událost, která způsobila mezi lidmi radost a rozechvění, obnovení naděje, ale také odpor a nepochopení.

Jak máme dnes chápat radostné evangelijní slovo o Božím činu lásky? Je to ještě aktuální záležitost pro moderního člověka, odkojeného chladnou vědou, technikou a konzumním stylem života? Ale posuďme sami: Teprve narozením Syna Božího dostává existence člověka pravý smysl. Ježíš slavnostně vyhláší, že všichni lidé, všechny národy a rasy tvoří jednu rodinu. Pastýři a tři králové – reprezentanti těch nejchudších i nejmocnějších, vyjadřují novozákonní víru, že Ježíš Kristus se narodil pro všechny! Ve svém synu chce Bůh zachránit každého člověka. U něj neplatí žádné podplácení, známosti nebo možnosti. Náš vynikající sochař František Bílek to vyjádřil velice citlivě v netradičně pojatém betlému: Jeho jesličky mají jen několik postav, které sice směřují k narozenému děťátku, ale nic mu nenesou. Věci světa, jichž jsme tak často otroky, jsou před Boží tváří ničím! Ano, nic nemají ti, kteří jdou za Jezulátkem do Betléma. Je to všechno docela obráceně: Oni sami potřebují obdarování!

Bezmocné děťátko, ležící v jeslích, je v Novém zákoně nazýváno „sóter – mocný“. Je to pojmenování nesmírně odvážné. Vždyť v té době byl za mocného považován pouze římský císař. On měl moc nad lidmi, on rozhodoval o životě či smrti svých poddaných. Postavit se proti němu znamenalo jistou smrt a záhubu. Ale právě on a jemu podobní jsou obrazem všeho starého a zvetšelého a také zla, tmy a hříchu. Proti této moci vpravdě satanské, která projevuje symptomy nenávisti a násilí, je postaven jiný, mocný, mocný z lásky, vždyť: „Láska hory přenáší...“ napsal později věrný svědek Kristův, apoštol sv. Pavel.

Jen tato moc lásky dává možnost v dru-

hém člověku vidět svého bližního a osvobozuje od zla a hříchu. Narození Ježíše Krista se nestalo jednou provždy. Děje se neustále, v každé chvíli, kdy nad tvrdostí lidských srdcí vítězí křesťanská láska, jako ovoce víry.

Blíží se vánoční svátky. Už brzy se rozezná po celém křesťanském světě slavné „Gloria“. Staneme u betlémských jeslí, odkud vede přímá cesta k nabídnuté ruce Kristově k plnosti spásy, spolu s Jeho oslovením: *„Nechtěl jsem na tobě obětí života, nežádal jsem, abys mi byl věrný ve velikých věcech, ale trvám na tom, abys mi byl věrný aspoň v těch malých každodenních věcech. Buď poctivý v zachovávaní mé vůle, jednej jako můj věrný napodobitel, přiznávej se ke mně před lidmi a pokud stud zalije tvou tvář, ať je důvodem poznání vlastního hříchu, nikoliv mé slavné jméno. Netvař se, jako bys mne neznal, když k tobě přijdu v tvém bližním. Ať všichni vědí, že ke mně patříš, abych tě i já mohl přičlenit k svým nejbližším v nebeské rodině. Neutíkej ode mne při první nesnázi a nedej se zlákat ovocem cizích zahrad. Pilně opatruj a rozmnožuj poklady, které jsem ti svěřil, abych ti mohl jednou říci: Dobře, služebníkovi věrný, služebnice věrná, vejdi do radosti v mém království.“*

Snažme se tedy dohlédnout až za dárky, dobré jídlo a vůni stromečku, k místu, kde Bůh vstoupil do našeho života, aby nás vytrhl ze zajetí moci zla a nepravosti a tak nás zachránil, aby rozvložil naši víru a dal nám sílu konat dobro svým bližním.

Když zpěv andělů zmlkne, když hvězda na nebi zhasne, když mudrci odejdou, když pastýři se vrátí ke svým stádům, potom začínají Vánoce: Vyhledat ztracené, ovázat raněné, nasytit hladové, vysvobodit zajaté, smířit národy, nést pokoj bratřím, rozezvučet hudbu v srdci. *„A proto odstraňme veškerou špínu a přemíru špatnosti a v tichosti přijmeme zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. Podle slova však také jednejte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe.“* (Jk 1,21-22)

Jan Krbecký
-KP-

Předvánoční zamyšlení

Asi ne náhodou začíná po Slavnosti Ježíše Krista Krále adventní doba. Tedy čas, kdy čekáme příchod toho pravého a jediného Krále. Advent je sice dobou půstu, ale neměl by mít kající charakter, měla by to být doba radostného očekávání. Je to příprava na Slavnost Narození Páně, v níž si připomínáme první příchod Božího Syna k lidem a zároveň je zaměřena k očekávání Kristova druhého příchodu.

Jako se připravujeme na příchod předem ohlášené vzácné návštěvy, chystáme vybraná jídla, uklízíme atd., stejně tak by to mělo vypadat v našem srdci při očekávání Ježíše Krista. Nemůže přijít, pokud mu neuděláme prostor. Přitom si nepotrpí na vnějšíkovou krásu, aby byl krásný jen zevnějšek. Vždyť přišel do chudých a prostých jeslí bez ozdob a okras. Naše srdce musí být prosté a chudé, tam se líbí našemu Spasiteli. Ježíš říká: *„Blahoslavení chudí v duchu.“* Troufám si dodat „blahoslavení chudí v srdci“. Narození Ježíše Krista před 2000 lety by pro nás nemělo žádný smysl, kdyby se nenarodil právě v našem srdci.

Očekávejme tedy s radostí příchod Ježíše, který nepřichází jednou za rok na Vánoce. Přichází každý den s otázkou, zda je naše srdce chudým chlévem, kde by bylo pro tak velikého Krále místo. Když si zvykneme připravovat Bohu místo v našem srdci, nebude nám dělat potíže přivítat ho na konci našeho pozemského putování ani při jeho slavném příchodu na konci časů.

Proto vám přeji krásný zbytek nádherného času očekávání a příjemně prožité oslavy Kristova narození. Kéž je naše srdce tím pustým chlévem, kam s radostí přichází Spasitel světa.

Jenda Krbec

Tajné mše kaplana Pavla

Nad Nízkými Tatrami jasně svítí hvězdy. V mrazivé štědrovečerní noci se proti zalesněnému obzoru kopce Ložisko rýsují kráčejíci postavy. Jdou zasněženou krajinou, jednotlivě i v hloučcích. Někteří nesou kytary, ale všichni mají na sobě vojenské uniformy. Od Liptovské Mary fouká ostrý větřík a kráčejícím postavám trhá od úst bílé chuchvalce páry. Tlumený hovor chvílemi přeruší i smích. Jen jeden z vojáků, skoro třicátník, jde sám, zamklý, pohroužený do sebe. Pavel Klimovič, salesiánský kněz, toho času příslušník silničně stavebních praporů – pokračovatelů pověstných vojenských praporů technických prací – PTP.

Jde v tichém rozjímání, zamyšlený nad událostmi posledních hodin. Právě totiž odsloužil v nedaleké kapliče tajnou půlnoční mši. Přišli na ni nejen „pétépáci“, ale i obyvatelé Vlašek, malé vesničky, na jejímž konci kaplička stojí. Není velká, vejde se do ní asi čtyřicet věřících. Tentokráte však byla přeplněná: V uších Pavlu Klimovičovi ještě doznívají slova jeho vlastního kázání: „*Bůh je milosrdný, nanejvýš spravedlivý a své věrné neopouští.*“ Slyší slovenské i české koledy, které zpívali v kapliče vojáci za doprovodu kytar ještě dvě hodiny po mši. Byl to krásný večer, říká si v duchu páter Pavel a jen maně si připomíná, že on to má „za pár“, tak jako většina vojáků od PTP v Liptovském Mikuláši.

Dva roky na vojně... Co všechno za tu dobu sedmadvacetiletý kněz prožije... „*Na 15. prosinec 1977 asi nezapomenu,*“ vzpomíná na faře farář Pavel Klimovič. Pochází z Poštorné u Břeclavi a v roce 1974 po skončení bohoslovec-kých studií byl vysvěcen v Olomouci na kněze biskupem Vranou.

Nejprve kaplanoval ve Znojmě u dominikánů. Tam ho také znenadání 15. prosince zastihl „na doporučení“ politických a státních orgánů povolávací rozkaz k nástupu vojenské základní služby, přestože jí byl před lety zbaven ze zdravotních důvodů. Na Nový rok 1978 se při mši svaté rozloučil se svými farníky a 2. ledna dojel do Liptovského Mikuláše. „*Hned po nástupu mě*

jako každého ostříhali. A tak jsem se od ostatních nováčků lišil jen tím, že jsem byl skoro o deset let starší,“ vypráví Pavel Klimovič. „*Domníval jsem se, že nikdo neví, že jsem duchovní, ale snad během hodiny věděl celý útvar, kdo jsem. Kluci mě mezi sebe přijali opravdu hezky. Sloužili tam převážně Slováci a ti si kněží vážili.*“

Vojáci a důstojníci ho respektovali. Byl zařazen do skladu vojenské výstroje a ze všech sil se od prvního dne snažil u útvaru vytvářet atmosféru, dokonce úspěšně bojoval i proti šikanování. V drobných vojenských starostech uběhla zima, blížilo se jaro a s ním Velikonoce. Matka Vojtěcha, generální představená sester boromejek ve Znojmě, mu v jednom dopise připomněla, že ani na vojně není třeba zapomínat na oběť Bohu. Vždyť přece i ve věznicích sloužili kněží tajné mši svatou. A potom otec Zdeněk přivezl miniaturní bohoslužebné předměty...

„*Jedno únorové ráno jsem se ve skladu zamkl a sloužil svou první tajnou mši svatou. Sám pro sebe! Později si přišel k útvaru odbyt pětiměsíční vojenskou základní službu jeden bohoslovec a tak jsme mši sloužili spolu. Bylo to riskantní,*“ zdůrazňuje Pavel Klimovič. „*Lidi u útvaru jsem pořádně neznal, navíc naši politruci major Mariak a poručík Surma se dali slyšet, že jsem agent CIC. Jednou za mnou dokonce přišel můj náčelník nadrotmistr Krátký a dotazoval se, zda opravdu u útvaru sloužím tajné mše. Odpověděl jsem, že bych musel k tomu účelu mít ornát, stolu a další. Myslím, že jsem ho nepřesvědčil, ale spokojil se s tím. Major Mariak mi dokonce pomohl – i když nevědomky. Říkával totiž často: „Nechci slyšet, aby Rádio Vatikán, Svobodná Evropa či jiná západní rozhlasová stanice hlásila, že u mého útvaru je pronásledován kněz!“*“

Díky slušným a ohleduplným důstojníkům dostal Pavel na Vánoce „opušťák“, takže mohl půlnoční mši svatou sloužit zcela veřejně doma v Poštorné. Když se vrátil do Liptovského Mikuláše, byli tam již nováčci. Začal se o ně nenápadně starat, ale mše svaté sloužil opět sám. Koncem ledna 1979 onemocněl a lékaři ho vzali

na ošetřovnu. Slíbili mu zvláštní pokoj, jenomže slib platil jen do večera. Přivezli totiž zraněného vojáka a lékaře, který o slibu svých kolegů nevěděl, v dobré vůli, aby Pavlovi nebylo na pokoji smutno, dal zraněného vojáka, pocházejícího ze Slovenska, k němu.

„Ráno jsem se probudil a chlapec hned, že je také věřící. Tak rychlé vyznání se mně nelíbilo. Snažil jsem se vše obrátit v žert, ale voják, aby mě přesvědčil, přinesl asi šest kancionálů a modlitebních knížek, které si vzal z domova na vojnu. Když jsem se uzdravil, pozval jsem ho, aby se zúčastňoval mši svatých, které jsem proto začal sloužit ve výstrojním skladu až večer.“

„Jednou za mnou přišel jiný chlapec a říkal, že jeho tatínek je varhaníkem a maminka kostelnicí. A proč mi to říkáš, opáčil jsem. Náš pan farář povídal, že u PTP bude jistě nějaký kněz, tak abych se k němu přihlásil. Také jeho jsem pozval do skladu a zanedlouho i dva další. Pak se přihlásil i jeden řeckokatolického vyznání...“

Přešlo léto a mazáci, a s nimi i páter Klimovič, se pomalu chystali do civilu. Někdy v polovině října se začali za Pavlem trousit první vojáci a ptali se, jak to bude o Vánocích, kam se

půjde na půlnoční. *„Věděl jsem, že se o svátcích domů nedostanu, vždyť ani ne za týden poté máme jít do civilu, a proto jsem všem odpovídal: Nestarejte se, včas vám řeknu! Týden před Vánoci se chodilo ptát už půl útvaru... A denně zpovídat!“*

Do vesničky Vlašky, kde byla malá kaplička, to měli z kasáren kousek. K bohoslužbám se používala velmi zřídka, ani harmonium tam nebylo. Páter Klimovič navrhl tamním občanům, že v ní bude na Štědrý večer sloužit půlnoční. Z bezpečnostních důvodů!

„Byly to krásné chvíle,“ vzpomíná otec Pavel Klimovič. Nadšeně líčí, jak tenkrát, když se vraceli z půlnoční do kasáren, nad Úložiskem zářily hvězdy, od Liptovské Mary vál svěží, mrazivý vítr. U mostu přes odpadní kanál z jezera do zdrže Bešeňová stál hlouček vojáků.

„A kde bude půlnoční příští rok, pane faráři,“ ptal se jeden z nich vojína PTP Pavla Klimoviče.

„Nevím,“ odpověděl podle pravdy páter Klimovič. *„Ale určitě už nebude tajná.“*

*Jaroslav Mikeš Vánoce kněží
podle stejnojmenné knihy zpracoval –KP-*

Adventní a vánoční vzkaz

Adventní a vánoční vzkaz o. Aloise Bumbálka, abychom modlitbami vzdávali díky Matce Boží, že nám dala SYNA – VYKUPITELE SVĚTA.

Otec zavzpomínal, jak v tomto zimním čase před svým vysvěcením jel s tehdejším kaplanem A. Striou v bryčce za mrazu zaopatřovat nemocného do Panenské Rozsíčky. Tato obec sice patřila do Urbanova, ale z vážných důvodů byla tato služba žádána v naší faře. Protože měli u sebe Nejsvětější Svátost, nebylo dovoleno mít pokrývku hlavy a i když měli ohrnuté límce, otec Bumbálek prochládl a rozstonal se, takže kněžské svěcení v roce 1950 nemohl mít s otcem Františkem Vrátillem současně, ani primici v květnu.

Protože jsme pamětníci této úžasné předvánoční atmosféry – ADVENTU – a s ním

spojených rorátů, povíдали jsme si, jak jsme je prožívali zde, ve farním kostele. Bývalo zasněženo a v ranních hodinách jsme se mohli svést na sánkách, každý den. Potom jsme spěchali do školy. Elektrické osvětlení nebylo, ale na stěnách kostela byly umístěny petrolejové lampy, které kostelník st. p. Nosek rozsvítil, což nestačilo a tak jsme na lavicích rozsvítili svíčky a za jejich mihotavé záře se modlili a zpívali rorátní písně. To byla naše veliká radost...

Proto děkujeme o. Tomášovi, že také jednou v týdnu slouží rorátní mši svatou a tak nám oživuje dobu čekání – příchodu – NAROZENÍ Pána Ježíše v Betlémě.

Lidmila Vokřínková

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balicího papíru

Slavení Vánoc se rok od roku stává hlučnější, nákladnější a povrchnější. Až do samotných svátků mnohý naříká, co je třeba ještě nakoupit, udělat, komu napsat. A tak místo toho, abychom oslavovali narození našeho Spasitele a Zachránce, zabýváme se jen sami sebou.

Z Vánoc se udělala rodinná slavnost, rodinné show, které se liší od jiných rodinných slavností jen tím, že je v něm více sentimentality. Rodiče cítí vinu, že na své děti neměli čas, a tak se jim to na Štědrý večer snaží vynahradit hromadou dárků. Vánoc se zmocnil průmysl a obchod, takže se stávají záležitostmi peněženky.

Udusili jsme svátek Kristova narození hromadami balicího papíru s jedlovými větvičkami, kilometry pozlacených stužek, hromadami vánočních pozdravů a hromadami jídla na vánočních stolech. Tajemství Boha, který se stal člověkem, tato převratná událost, která se stala přelomem dějin, se zploštila na nasládlou idylu jmelí.

Copak se stal Bůh člověkem proto, abychom se jednou za rok sentimentálně dojímal

u vánočního stromku, cpali se vánočním kaprem a cukrovím, abychom si z křesťanských Vánoc udělali záminku pro pitky a hodování?! Sabotovali jsme prostou čtyř vět evangelia: „Po-

rodila svého prvorozeného syna, zavinula jej do plének a položila do jeslí, protože se pro ně nenašlo místo pod střechem.“ (Lk 2,7)

Právě tyto řádky odsuzují naše bohaté, přesycené a nabubřelé Vánoce, které jsou tak chudé na Spasitele, ale plné sentimentálního do-

jetí. Proč bychom nemohli naše bohaté Vánoce alespoň trochu obohatit betlémskou chudobou, abychom byli naplněni pravou vánoční radostí!?

Proč bychom se nemohli ztišit a tak umožnit našemu Spasiteli a Zachránce, aby se s námi setkal, aby k nám vešel, abychom se pak nevraceli do všedních dní bez lásky, abychom se netrmáceli slepě životem, zatímco bychom mohli být vnitřně šťastni a spokojeni?!

Převzato z internetu z www.pastorace.cz

- JiS -

Vánoce před půl stoletím

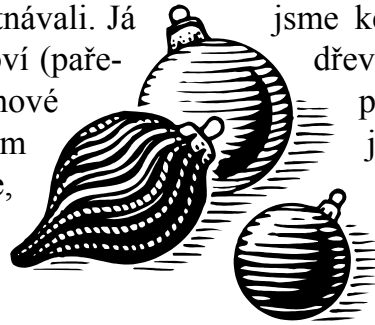
Spolu se třemi bratry jsem vyrůstala na vesnici. Rodiče hospodařili na 12ha půdy. Nebyli jsme ani chudí, ani bohatí.

Prosinec byl pro nás děti plný těšení. Nejdříve chodil Mikuláš s čertem, potom Ježíšek. Pamatuji se, jak jsme klečeli na posteli a modlili jsme se, když k nám přišel Mikuláš s čertem. Z nadílky, kterou jsme od nich dostali, jsme byli

zklamáni. Byly to hrušky, jablka a uhlí. Maminka nám poradila, ať si dáme za okno punčochu, že Mikuláš přijde ještě jednou. A také jo. Ráno jsme měli v punčochách nějaké sladkosti. Exotické ovoce tam chybělo, to jsme měli až v letech pozdějších. Před Štědrým dnem se uklízelo. Pomáhala jsem umývat nábytek. Také jsme dělali čokoládu. Horkou dobrotu jsme lili do formiček a nosili

na sníh ztuhnout. Hodně jsme ochutnávali. Já jsem pomáhala mamince péct cukroví (pařená kolečka, sádlové cukroví a sněhové hvězdičky). Den před Štědrým dnem pletla babička vánočky. Pamatuji se, že jich byl plný vál. Mazala je vajíčkem a pekla v peci. Stromeček uřízl tatínek v našem lese. Měli jsme ho ozdobený stříbrnými koulemi, svíčkami a nahoře byla špice. Na Štědrý den v poledne jsme jedli česnečku, večer obalované filé nebo kapra a salát. Ještě před večerí rodiče pokrmili dobytek (koně, krávy, prasata, slepice, psa a kočku). Všem zvířatům přidali po kousku vánočky. Také jsme se modlili při světle z otevřených dveří u kamen. Modlili jsme se za úrodu, proti úhynu zvířat, proti ohni časnému i věčnému, za rodiče a za zemřelé. Když jsme se navečeřeli, zazvonil zvonek a šli

jsme ke stromku. Dostali jsme sáně. Byly dřevěné, lehké a dlouhé. Když jsme se potěšili s dárkem a se stromečkem, šli jsme navštívit dědu a babičku na konci vsi. Cestou jsme okoukli stromky a dárky kamarádů. Spát jsme šli asi v 11 hodin. Ráno „hurá“ na sánkovačku. Sáně nám jezdily hodně daleko, všechny děti je obdivovaly. Když jsem byla starší, chodila jsem s ostatní mládeží na „půlnoční“ do Dešné. Při vzpomínce na tuto cestu se mi vybavuje: ticho, sníh, měsíc.

Bývaly to Vánoce bez televize, bez přehnaných dárků, ale hezké a klidné. Dnes, kdyby se rozbila na Štědrý den televize, byla by to pro mě spolubydlící katastrofa. Co by asi dělali?

M. Niederhafnerová

Vánoce

V posledních letech se mi zdá, že Vánoce nejsou „Vánoce“ v pravém slova smyslu, ale jen aby člověk dostal, ba naopak koupil druhému ten největší a nejdražší dárek, aby se s ním mohl chlubit před ostatními.

Smyslem dávání dárků je prokázat obdarovanému, že si ho vážíme a současně mu vyjadřujeme úctu, přátelství a také především lásku. Toto vše nenahradí sebevětší a sebedražší dar, jak si mnozí lidé myslí. Dárky si dáváme, protože Bůh obdaroval celý svět sám sebou v Ježíši Kristu, který se stal člověkem. Přišel na svět kvůli Velikonocům, aby otevřel cestu do nebe, které bylo zavřeno od Adamova hříchu. Bůh nám není vzdálený, rozumí lidské bolesti, radosti, ale také všemu, co přináší život.

Dříve bylo zvykem, právě na Štědrý den, poděkovat Bohu za to dobré, co nám dal v uplynulém roce, a kupodivu i za to, co vzal. K tomu

všemu patřila i prosba lidu za odpuštění hříchů, aby smazal nahromaděné hořkosti za uplynulý rok. Boží odpuštění vše usnadní, dá naději všemu krásnému a novému, co nám život přinese.

Právě proto bychom s vděčností neměli zapomínat v tomto kouzelném čase na ostatní lidi v našem okolí. Umět je pohladit vlídným slovem a přátelským úsměvem, projevovat jim lásku, úctu a něžnost a to nejen o Vánocích, ale po celý rok. To je největší dar, který se ani mašlí převazovat nemusí, ten si také přeji dostat.

Druhým mým velkým přáním je, abychom se na Štědrý den všichni společně ve zdraví sešli a prožili tak nejen krásné svátky, ale mnoho dalších příštích let.

To přeji i všem ostatním!!!

Nejbližší cesta k nebi

Turistům putujícím do neznámých končin se obvykle doporučuje vzít s sebou hrst cestovních pomůcek, bystré oči a nadšení. Připojil bych k tomu postřeh z pouti po Izraeli, který jsem nasbíral v předvánočním čase, než moji zvědavost pohltila krása a vzrušující tep země, která po historické éře čtyř tisíc let se stala nejmladším státem Středomoří.

Říká se, že v Izraeli nikdo nečeká na zázraky, ale každý samozřejmě spoléhá, že se budou dít. A přece se tentokrát nedostavily. Ačkoliv kolem Vánoc a na přelomu roku počítají izraelští meteorologové s deštivým obdobím, provází je tentokrát hrozivé sucho. Vodní hladiny už poklesly na nejnižší hranici a opadají dál. Přes tři sta podzemních rezervoárů vyschlo zcela. Vodohospodáři poprvé v historii země zakázali odebírat vodu z biblického Genezaretského jezera, protože jeho hladina se snížila na 213 metrů pod úroveň

popsatelnou krásou. V těchto místech se člověk těžko ubrání nadpřirozeným myšlenkám. Protože tady je kolébka duchovního rozjímání. Stará tradice říká, že na Olivetské hoře je člověk nejbližší nebi. Bůh sestupuje k člověku mnohem důvěrněji než kdekoliv jinde.

Po celá staletí bylo „zlaté město“ Jeruzalém pokládáno za pupek světa. Na středověkých mapách byl znázorňován jako středový bod zeměkoule. Byl místem židovských králů a biblických proroků, městem Davidovým a Šalamounovým, městem Kristova utrpení a zmrtvýchvstání.

Jiná situace vládne v Nazaretě, městě nad jiné sličném, ve kterém Ježíš prožil jako tesař své mládí. Křesťanská zbožnost byzantské éry se zde projevuje nejen v archeologických památkách, ale i v novostavbách, jimž dominuje jedinečná bazilika Panny Marie, kterou vysvětil při své návštěvě Izraele papež Pavel VI. Do této svatyně

přispěly svým uměním četné národy světa, včetně Čechů a Slováků, kteří darovali Nazaretu dvě velké mozaiky folklorně a se symboly našich národů pojatých Madon. Vrcholem tohoto „květu Galileje“ je původní jeskyně Zvěstování, ve které Panna Maria uslyšela poselství anděla Gabriela: „*Zdráva buď, milostiplná. Pán s tebou, požehnaná jsi mezi ženami.*“ Jeskyně je zabudována do středu baziliky a v záři svíců ji střeží františkáni. Je mnoho míst, která poznamenala duchovní minulost Nazareta, avšak jeskyně Zvěstování mezi nimi zaujímá zcela neopakovatelné postavení.

Jiný obraz nabízí v předvánočním čase Betlém. Jen 14 km vzdálené městečko od Jeruzaléma vítá poklidně svými prosluněnými svahy tisíce poutníků a turistů, kteří se mohou pokochat malebnou okolní krajinou, jež dosud nese pečeť Kristových dob. O teroristické akce však není nouze. Intifáda (povstání palestinských Arabů)

Betlém - místo Kristova narození

moře. Nezbyvalo tedy, než mobilizovat židovské rabíny, aby na Olivetské hoře a v Tiberias uspořádali modlitební shromáždění, které by prosilo za odvrácení hrozivé katastrofy suchem.

Modlitba je v Izraeli silnou zbraní. Kdo jednou vstoupí na biblickou půdu Olivetské hory, spjatou s Kristovým utrpením, nebo pahorek Mortia, musí být především okouzlen jejich ne-

pokračuje. Stojí to cenu mnoha lidských životů a neustále zviřené hladiny neklidu. Betlémská krajina je však naladěna svátečně. Kolem baziliky Kristova narození doléhá na poutníky jenom hlas dotěrných arabských překupníků s olivovými betlémy. Do jeskyně Kristova narození je možno vstupovat se skloněnou hlavou a jednotlivě. Úzké průchody nedovolují nápor skupinám. Archeologická bádání před téměř 45 roky otevřela nové přístupy k posvátným místům Narození, potvrdila jejich autentičnost pod oltářním prostorem kostela a označila je velkou stříbrnou hvězdou. Podle nových průzkumů zde existovalo posvátné místo již v dobách předkřesťanských. Kristův příchod však všechny starší tradice přerušil a odstranil. Stříbrná hvězda zapuštěná do podlahy zvěstuje

prostě: „*Hic de virginie Maria Jesus Christus natus est.*“ (Tento z Panny Marie Ježíš Kristus se zde narodil.) O vánočním svatvečeru se jednoduchý skalní prostor rozzáří desítkami svící a zazní chorální zpěvy představitelů tří církví – řecké ortodoxní, římskokatolické a arménské – které toto místo spravují. Duchovní i lid na celém světě si připomenou doby, kdy anděl Páně stanul v těchto místech, jasnost Boží je obklíčila a podle slov Písma zaslechli přítomní v bázni veliká slova andělova: „*Nebojte se, neboť hle, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu: Narodil se vám dnes Spasitel, to jest Kristus Pán, v městě Davidově.*“

dr. Jiří Vitula
(zpracoval –KP-)

Ježíšek dlí v Praze a umí zázraky

Snad každý z nás zná tu líbeznou tvářičku a postavičku Pražského Jezulátka.

Plastika Jezulátka má pravděpodobně dřevěné jádro potažené látkou a voskem. Je to španělská práce neznámého autora, nejspíše ze 16. století. Podle tradice jej obdržela rodina Manriquez de

Lara od svaté Terezie z Avily.

Další osudy sošky jsou už spjaty s Prahou. Jako rodinné paládium ji k nám přiváží v druhé polovině 16. století nevěsta českého šlechtice Vratislava z Pernštejna – Maria Maxmiliána Manriquez de Lara. V roce 1628 přechází z rukou její dcery Polyxeny z Lobkovic do ochrany karmelitánů v kostele Panny Marie Vítězné.

O tom, kde Ježíšek bydlí, nepanuje jasný názor. Miliony lidí na světě jsou přesvědčeny, že adresa zní: kostel Panny Marie Vítězné, Karmelitánská ulice, Praha – Malá Strana. Mnozí z nich touží se za ním vypravit. Právě v předvánoční době přicházejí turisté z mnoha zemí. Ti touží

nejenom Pražské Jezulátko uvidět – poznat, ale hlavně mu chtějí poděkovat za vyslyšené prosby a v mnohých případech za uzdravení. Kniha díků, která je v kostele uložena, je veliká a také těžká lidskými osudy, které se v dobré obrátily. Poklonit se ale přicházejí i ti, kteří zázrak nepotřebují.

Jezulátku jsou asi tři roky, měří 45 cm, krásně se obléká. V jeho šatníku je nyní více než 70 oblečků. Ježíšek je oblékán českými sestrami karmelitkami Dítěte Ježíše. Převléká se podle období církevního roku. Prosincové šatky v barvě fialové symbolizují advent. Těsně před Vánocemi je nahradí bílé roucho, symbol slavného zrození Krista.

Také my vyjádřeme svou vděčnost a díky našemu Pražskému Jezulátku modlitbou:

Všemohoucí věčný Bože, Pane nebe a země, zjevil ses maličkým. Dej, abychom my, kdo prokazujeme zbožnou úctu tajemstvím života tvého Syna Ježíše Krista, snažíme se napodobovat jeho ctnosti a uctíváme ho jako Pražské Jezulátko, mohli jednou vejít do nebeského království, které jsi přislíbil těm, kdo jsou jako děti. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

z různých podkladů sestavila
Olga Hrbková

Křest Páně

Nad křtitelnicí ve farním kostele sv. Martina byla řezba sousoší, které znázorňovalo sv. Jana Křtitele, jak křtí Pána Ježíše (v řece Jor-

dánu). Jistě si mnozí pamatují a také byli u této křtitelnice pokřtěni. Nad ním holubice – znamení Ducha svatého, jež je tam doposud, ale křest byl za působení o. Jaroslava Pezlara zcizen (zůstaly jen skoby ve zdi). Tohoto díla, jež jsme postrádali a ještě nebylo nalezeno a vráceno, se ujal řezbář, náš šikovný farník p. Josef Bílý a pro farní kostel vyřezal (i další sošky). Těšíme se, že při svátku Křtu Páně 9. ledna bude dílo otcem Tomášem posvěceno.

Pán Bůh zaplať!

Lidmila Vokřínková

Adopce na dálku

Naše farnost si před několika lety adoptovala holčičku. Ona je to už vlastně slečna – letos jí bylo 15 let. Pochází z Ugandy v Africe z velmi chudé rodiny. Narodila se jako jedno z dvojčat 13.4.1989, celým jménem Marria Nassuna, její dvojče je bratr, ten se jmenuje Joseph Mayanta. Obě děti žijí s maminkou jménem Namutebi Mega. Otec jim zemřel – ten se jmenoval Bassajja Subi.

Její oblíbený předmět ve škole je přírodověda. Také má ráda sport, ten je její koníček. Její oblíbeným jídlem jsou banány – na jakýkoliv způsob.

Doma chovají krávy, na poli pěstují kasavu – to jsou jejich brambory. O pole se stará Mary se svým bratrem, okopávají a sází kasavu. Úrody nemají nazbyt, ale na uživení jejich rodiny to postačí.

Mary se moc dobře učí a jednou by chtěla být učitelkou.

Jsem moc ráda, že díky naší farnosti se Mary toto může splnit, protože částka 7.000,-Kč, kterou ročně posíláme, pokryje veškeré náklady na školu, školní pomůcky, oblečení a obuv do školy.

Novoroční pozdrav v angličtině:

BEST WISHES TO YOU
FOR CHRISTMAS
AND THE NEW YEAR.

(přání těch nejkrásnějších Vánoc a nového roku)

Burdová M.

Další bohoslovec?

Co se to děje? Další bohoslovec z Třeště? Jako by se s nimi roztrhl pytel. Ne, nebojte se. Nejsem (zatím) ani bohoslovec, ani z Třeště. Dovolte mi, abych tedy napsal něco o sobě a o společenství, ve kterém se právě nacházím.

Jmenuji se Marek Bambula, je mi 19 let a doma jsem v Růžené. Mám ještě dva sourozence. O dva roky starší Michael je ženatý a bydlí v Třešti. Sestra Kateřina má 13 let a ještě navštěvuje základní školu. Já jsem tento rok odmaturoval na Škole ekonomiky a cestovního ruchu v Jihlavě a v září jsem nastoupil do Teologického konviktu v Olomouci. Znáte mě můžete jako ministranta v Růžené nebo jako kytaristu v třeštské schole Effatha. Často jsem se angažoval v různých farních akcích v Růžené i v Třešti.

Co to ten Teologický konvikt vlastně je? Každý tomu říká jinak. Pro někoho je to nultý ročník kněžského semináře, pro někoho zase jakási příprava na kněžský seminář. Po absolvování Teologického konviktu nastupují seminaristé z českých diecézí do kněžského semináře v Praze a seminaristé z moravských diecézí zůstávají v kněžském semináři v Olomouci.

Jak se konvikt liší od semináře? Především se teprve učíme životu v semináři, máme volnější denní řád a především ještě nestudujeme na fakultě. Naše studium se skládá z hodin katechizmu, Písma sv., liturgiky, literatury, spirituality. Největší důraz je však kladen na studium cizích jazyků: latiny, novozákonní řečtiny a jednoho živého jazyka. Koho by zajímaly podrobnější informace o Teologickém konviktu, tak se může podívat na internetové stránky <http://web.katolik.cz/konvikt>.

S denním řádem v semináři vás již v mi-

nulém čísle seznámil Honza Krbec a ten náš se od něj příliš neliší.

Nyní něco ze statistiky. Teologický konvikt je jeden pro celou republiku. Tento rok do něj nastoupilo 24 kluků z diecézí: brněnská 5, olomoucká 8, ostravsko-opavská 6, královehradecká 2, pražská 2, českobudějovická 1. Litoměřická a plzeňská diecéze nemá tento rok žádné zastoupení. Co z toho vyplývá? Tak málo kluků do konviktu ještě nikdy nenastoupilo. Ještě před několika lety jich bylo o několik desítek více. Ze statistik také vyplývá, že vysvěcena je vždy asi polovina těch, kdo do Teologického konviktu nastoupí.

Proč je tedy v dnešní době tak málo kněžských povolání? Na to hledejme odpověď společně. Snad je to trendem dnešní společnosti? Vždyť kněz vůbec do dnešní společnosti nezapadá. To přece není normální, aby

žil člověk sám bez manželky na opuštěné, studené faře. Kněz přece nevydělavá miliony, nejezdí na dovolenou na Kanárské ostrovy a nechodí s ostatními na pivo. Co z takového života ten kněz má? Vždyť je to blázen, jestli takto žije? Nebo snad už dnes Bůh nepovolává mladé muže do této služby? Ba naopak, Bůh povolává a povolává možná mnohem více než dříve. Právě dnes potřebuje společnost tyto odvážné lidi, aby se stali svědectvím toho, co jim Bůh prokázal.

Proto prosím o modlitbu za to, aby mladí lidé uslyšeli Boží hlas a dokázali dobře rozeznat, k čemu je povolává.

S modlitbou a s přáním radosti z narození Krista

NEVÍTE, CO DĚLAT O VÁNOČNÍCH SVÁTCÍCH? aneb Pozvánka na kulturní akce

Letošní rok je skoro u konce, prožíváme advent a před námi jsou nejkrásnější svátky v roce. Starší vzpomínají na sousedská posezení, sních a s ním spojené zimní radovánky. Ale co dnešní mladí? Většinou stráví svátky u televize. Reklama na vánoční pořady je láká už od začátku měsíce prosince a málokterí dokážou odolat, zvláště dětem se těžko vysvětluje, proč televize ne!

Proto Vám nabízím i jinou alternativu. Vždyť v tom našem malém městečku máme co obdivovat a třešťští umělci a spolky nám předvádějí svá nadání a skvosty předků. Začít můžeme už teď v adventu, neboť letošní Vánoce a svátky jsou velmi krátké.

Nejprve Vás pozvu do Schumpeterova domu, kde Spolek betlémářů připravil již tradiční expozici betlémů s výstavou – Vánoce z krajek a papíru.

Spolek muzejní připravil několik témat – Muzejní zastavení k 70. výročí založení muzea v Třešti a Krása krajky – výstavu paličkovaných prací Milči Eremiášové. Další je Po stopách Jihlavských cínařů, stálé betlémy a zámecký pokoj. Všele můžu doporučit, obojí mě nadchlo a stojí opravdu za zhlédnutí.

V židovské synagóze probíhá výstava obrazů Petra Mirčeva, kde můžete zakoupit hodnotný dárek – v podobě obrazu.

Výstavy

Dobrou činností u nás je práce Spolku betlémářů, zvláště nyní zahájená výstava v domě J. A. Schumpetera. Také v muzeu jsou další výstavy – doposud první: Moderní paličkované krajky pí. prof. M. Eremiášové atd. V synagóze je výstava malíře Petra Mirčeva – všechny otevřené po celý měsíc prosinec a leden – do Hromnic. Pozvěte přátele a známé.

Lidmila Vokřínková

Další zastavení a zklidnění zažijete při Vánočních koncertech ZUŠ v Kulturním domě v Třešti a při vánočních Večerech pod lampou, které proběhnou v synagóze.

A přímo na Štědrý den naše mládež opět připravila Živý betlém, tentokrát se sejdeme u vánočního stromu na náměstí.

Dne 25. prosince 2004 bude vánoční koncert v kostele sv. Kateřiny a další 2. ledna 2005, který bude mít naše skupina Labyrint opět v kostele sv. Kateřiny.

A pro děti tady máme malý dárek v našem Kině Máj – každý den mezi svátky je pro Vás připravena jedna krásná pohádka!

V neposlední řadě nesmím také zapomenout, že pro Vás opět připravujeme již 2. ročník tradičního Novoročního plesu, který se uskuteční v sobotu 8. ledna 2005 v Kulturním domě v Třešti – všichni jste srdečně zváni!

Pokud nestojíte o kulturu, příroda kolem Třeště je také nádherná – a za každého počasí. Třeba se někde setkáme!

Přeji Vám všem krásné, radostné a pohodové Vánoce.

Vaše Terry Speary

Betlémská hvězda

Josef Suchý

*A bud' me šťastni spolu ve vrtkavém bytí,
kde přejemi víří prudký tok.
Betlémská hvězda ať nám jasně svítí
na další cestu celý příští rok.*

Ze srdce přeje

Lidmila Vokřínková

Růženaáci ve Žďárech aneb Kdo přežije

(přežili jsme všichni!)

16.8. – 20.8.2004

Naše pětidenní cesta za letním dobrodružstvím začala v pondělí v 5:00 hod. ráno na růženské zastávce. Bylo nás deset nadšenců ve věku od 12 do 19 let.

Autobusem jsme dorazili až do Škrdlovic, kde jsme obdivovali nově vybudovanou kapli svatých Cyrila a Metoděje, odtud jsme pokračovali po vlastní ose. Každé ráno jsme započali „slůvkem z Písma“, které nás provázelo celý den. Denně jsme měli stanoveny zdolat alespoň jeden vrchol. Pokořili jsme nejvyšší bod Žďárských vrchů Devět skal, dále Paseckou skálu a Čtyři palice, kde nám parta horolezců sdělila „novinu“, že jsme v CHÁKÁOČKU a že bychom neměli nocovat volně v přírodě.

Jeden člen naší výpravy, nebudeme ho jmenovat, ale byl to Romča, strašně rád již z dálky zdravil každého pocestného „BRÝÝÝ DÉN“!

Každodenní starostí byla zásoba vody, jak na hygienu, tak na pití. Stravování probíhalo ve skutečně přírodních podmínkách. („*Něco mi plave v čaji.*“ „*To neřeš, to je přírodní.*“)

Ve středu jsme měli odpočinkový den, který jsme strávili v kempu u vody a podařilo se nám skoro vykoupit jediný kiosek. Způsobili jsme zmatek v místní restauraci, odkud nás málem nechali odejít bez placení. Zahráli jsme si kulečnick a minigolf a hlavně načerpali síly na další túru.

Nedali jsme na rady horolezců a po celou dobu našeho putování přespávali ve volné přírodě, pouze jedinkrát ve stanu, jinak pod širým nebem. Noční obloha nám velice učarovala.

V žádném případě jsme se nenudili. Výbuch smíchu nastal po Zdenkově odpovědi na otázku. „*Na co čekáš?*“ „*Čekám, až se obuju!*“

Cesta byla „trnitá“, místy kameny, ale naštěstí jsme lékárníčku uplatnili pouze k ošetření dvou žihadel, která schytl Marek, když vyrušil „vosí svačinu“.

V průměru jsme denně ušli deset kilometrů, při kterých jsme se příjemně unavili, duševně

očistili a mohli si zkusit žít v harmonii s přírodou, i když jsme se rádi vraceli k vodě tekoucí z koutku.

Pondělí	13km
Úterý	11km
Středa	06km
Čtvrtek	15km
Pátek	08km
Celkem	53km

Účastníci: *Kateřina Bambulová, Lucie Šeniglová, Tomáš Hron, Zdeněk Hron, Roman Laube, Jitka Mezerová, Zdeněk Poledna, Marek Bambula, Hana Kantorová, Marcela Hybášková*

(Článek byl dodán po uzávěrce minulého čísla. V chladném zimním čase nás zahřejí prázdninové zážitky.)

Výzva

V předminulém Věžníku č.32 jsme měli otištěný dopis Slovo otce biskupa Vojtěcha, abychom napsali příspěvky: vzpomínky, příhody, setkání, zastavení, zážitky významných, humorných či zajímavých událostí, které jsme prožili ve spojení s brněnským biskupstvím, katedrálou sv. Petra a Pavla nebo s naší farností či místním kostelem, a to do 31. 1. 2005...

Věříme, že Vám ve víru všech událostí tato důležitá sdělení a přání neunikla a že jim věnujete svůj čas, aby se společné dílo podařilo, za což se o. biskup s námi modlí.

Lidmila Vokřínková

Curriculum vitae aneb „Silnej ročník“

Při našich setkáních v přátelském kruhu (kterých mimochodem ubývá, protože rodinné povinnosti volají) patří k častým tématům „ten náš silnej ročník“. Ptáte se, o kterém ročníku je řeč? No jsme to bezpochyby my – narození v roce 1975! (Taková typická normalizační generace známá pod pojmem „Husákovy děti“.) A proč si říkáme „silnej ročník“? Právě proto, že je nás v tom našem přátelském kruhu nejvíc, za což si nás ostatní „nepětasedmdesátníci“ dobírají poznámkami typu: „*No jo, to jste vy, ten „silnej ročník“!* K označení „silnej“ máme i další důvody. Vždyť je dnes téměř neuvěřitelné, že nás ve třídách ZŠ bylo i 36, přičemž je nutné zdůraznit, že třídy byly označeny písmeny A,B,C,D a dokonce i E! A tak když dnes stojím před vývěskou městského úřadu, kde se v srpnu objevuje soupis prvňáčků, musím společně s mnohými konstatovat, že vskutku dochází k poklesu demografické křivky!

Stojíme na prahu nového roku 2005. Jestliže odečteme od čísla 2005 číslo 1975... Výsledek je prostě jasný. Narození v roce 1975 začnou dříve či později psát v kolonce věk zatím neznámou číslici a přistihnou se, jak přemýšlí nad tím, co chtěl Lennon říct známou větou: Nevěř nikomu, komu je nad třicet.

Když si začnu promítat uplynulé roky, zjišťuji, že jsme půl našich dosavadních životů prožili v komunistické éře a druhou polovinu již v době polistopadové. Právem se můžeme cítit rozpůlení. Myslím, že tohle rozpůlení je našim neštěstím i štěstím.

Z dob totality toho ve srovnání s jinými generacemi nepamatujeme příliš. Ale stálo to zato. Všechny ty ideologické rozpory, které do nás zasévali třeba už v mateřské školce (doma se pak snažili nenásilně „učesat“ mé bujné ateistické představy, protože soudružka učitelka by přece nelhala!), v základní škole, kde jsme chodili do náboženství a vyslechli si proto mnoho pepných poznámek (dodnes vidím, jak jdeme s bratrem do

školy a od „paneláků“ slyšíme: kostelní krysy!). Byly to roky, kdy jsem nechápala, proč nemůžu do pionýra, ač jsem moc chtěla (naučit se pionýrský slib mi ovšem zabránit nemohli, má to jen jeden háček – nikdy jsem ho nepoužila), roky mnou milovaných prvomájových průvodů (dětsky jsem toužila jít v čele průvodu a nést zvěčnělého Marxe a Engelse – netušila jsem, že by mi tento úkol nebyl nikdy svěřen), roky ruštiny, která mi docela šla a tak soudruzi benevolentně zavřeli oči a nechali mě recitovat na různých leninských výročích či zúčastnit se soutěží O zemi, kde zítra již znamená včera (jednou se dokonce snažili podsunout mi pionýrský kroj, abych na tom pódiu tak „neprovokovala“, doma to neprošlo, šla jsem opět v bílé halence). Je na co vzpomínat a dnešní školáci by se asi podivili, že jsme nikdy nebyli u moře a přece si užívali krásné prázdniny ve stanu na dvoře, že jsme nikdy nebyli u Mc Donalda a přece se těšili na výlet do Jihlavy, jehož nepostradatelnou součástí byla návštěva tzv. „mlíčňáku“.

Přišla osmá třída a přijímací zkoušky na střední školu. Soudruzi nezklamali, vybavili mě takovým posudkem, že jsem nebyla přijata. Na odvolání to pak našťestí vyšlo. Ve čtrnácti letech jsem odešla na šestiletou střední školu (těch slz!!!). Psal se rok 1989. A v listopadu přišla revoluce. Vzpomínám na ty revoluční dny ráda, ač jsem plně nechápala, co se vlastně děje. Obdivovala jsem své starší spolužáky, kteří ostře kritizovali vedení školy, pořádali mnoho akcí pro nás mladší, abychom byli seznámeni s děním v Praze. Do té naší „komunistické“ Třeště jsem po prvním týdnu přijela s trikolórou a vím, že se na mě mnozí dívali velmi nejistě. Byl to svým způsobem i čas „učební anarchie“, vyučování neprobíhalo, chodili jsme na demonstrace, diskuze, přednášky... Dlouho trvalo, než se vše uvedlo do stabilního provozu. Nastaly změny ve vedení školy, nastaly změny vyučovacích předmětů... Proběhl tzv. secondhand jazyka (zmíněný termín užívá M. Viewegh), z ruštinářky se stala němči-

nářka. Následky těchto procesů, které se děly na mnohých školách, neseme dodnes. Očekává se, že jsme již mladou generací, která ovládá cizí jazyky, a já musím konstatovat, že tomu v mnohých případech tak není. Ztracené roky, kdy byl vyučující o lekci před žáky, už nikdy nedoženu. Dodnes s tímto handicapem bojuji. Průměrně ovládám pouze němčinu a když přijde na věc, raději mlčím, protože mi sebevědomí velí, že se není čím chlubit. Tato jazyková situace pak vyvolává úsměvné reakce, např. při výměnné návštěvě studentů, s nimiž jsem jako pedagog pobývala týden ve Švýcarsku, se mě můj stejně starý „ubytovatel“ zeptal, které jazyky ovládám. Vysoukala jsem ze sebe Deutsch a do počtu přidala Russisch. Soucitně se usmál...

Bude nám třicet a je jasné, že jsme již „hotoví“ lidé. Máme své vzdělání, zaměstnání, někteří rodinu, své zájmy, názory. Ale i tak se leckdy přistihnu, že jsem až tak docela neopustila to krásné období dětství a dospívání, a ač vím, že není cesta zpět, snažím se tohoto času co možná nejdéle přidržet.

Jsme generací, od níž se už očekává jakési evropanství (ač já se cítím Čechem)...

Jsme generací, kterou svým způsobem poznamenala totalita...

Jsme generací, která pamatuje fronty na banány...

Jsme generací, která ví, kdy proběhla „sametová revoluce“...

Jsme generací, které tato revoluce otevřela dveře ke vzdělání...

Jsme generací, která doufá, že volební preference KSČM nebudou stoupat...

Přeji Vám všem (Jano, Lukáši, Jirko Batly, Ondřeji, Ališo, Davide, Vašíku, Aleši... i pane faráři), kteří letos začnete psát jinou úvodní číslici v údajích o svém věku, veselou mysl, hojnost Božího požehnání a hlavně optimismus, protože se tato úvodní číslice deset let nebude měnit!!!

- KZ -

P.S. A neberte příliš vážně Nohavicovu píseň, v níž se zpívá ...penze je daleko, mládí v čudu...

O
i
d
i
p
u
s

V pondělí jsem se se školou zúčastnila divadelní hry Oidipus – vladař. Tato antická hra mi ukázala, jak nádherná je naše víra a jak nás musí Bůh mít rád.

Hlavní myšlenkou hry byl osud, předurčenost člověka. Oidipus jako malý chlapec slyšel sudbu, že zavraždí svého otce a bude obcovat se svou matkou. Ze strachu, aby se sudba nevyplnila a aby neublížil svým blízkým, utekl z domova. Později zachránil město Thébý a stal se jejich vládcem místo zavražděného krále Lája. Po nějakém čase vypukl v Thébách mor a Oidipovi bylo věštěno, že přestane, až bude vypátrán Lájův vrah. Po dlouhém pátrání zjistil Oidipus nejen, že on sám je Lájův vrah, ale i to, že jeho rodiče nebyli vládci Korintu, odkud uprchl, ale jeho otcem že byl právě král Lájos a matkou Lájova manželka, nyní jeho žena. Oidipus sám ze své vůle za to velice trpěl.

Ale proč? Protože utekl z míst, kde mu bylo dobře, aby neublížil svým rodičům? Protože zachránil Thébý? Protože hledal pravdu a spravedlnost? Protože miloval svou manželku? Dle tamního náboženství mu to bylo předurčeno a on nyní musel trpět za věci, které dělal s dobrým úmyslem (snad jedinež vražda Lája byla trestuhodná, ale i toto spáchal kvůli tomu, že ho Lájos urážel a ponižoval a on se v tu chvíli neovládl).

Co by udělal náš Bůh? Oidipus by se musel s tím sám v sobě vyrovnat, musel by přijmout svoji nedokonalost, ale Hospodin by mu otevřel svou náruč, stál by při něm a nepřestával ho volat ke štěstí, kdežto bohové na Olympu se dívali na jeho utrpení jako na něco správného.

A o tom jsou Vánoce, vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze Něj byl svět spasen!

Trocha toho, trocha onoho

V této stále ještě adventní době se na chvílku vrátím k našemu seriálu, tedy k řádu, který jsme společně opustili pro někoho možná v trochu odstrašující podobě.

Chtěl bych tedy ukázat, že to s řádem není až zas tak hrozné. Kdyby se to přeci jenom někomu nezdálo, ať tedy ví, že ho všichni bohoslovci na sebe bereme dobrovolně, že nás k tomu nikdo nenutí. A pokud to vše přijmeme a hlavně dodržujeme, je pro nás život podle řádu opravdovou radostí.

Právě k těm „příjemnějším“ částem se dostáváme právě teď. Když na chvíli opomenou víkend, tak takové dva dny (dohromady čtyři), které trochu vybočují z týdenního pořádku jsou středa a pátek. Začneme tedy středou. Na dopoledni se toho moc nezmění, ale to právě přichází odpoledne. Je totiž volné, pokud se neděje nic mimořádného, tak na fakultě nejsou přednášky. Můžeme vyrazit na krátký výlet, nebo si jen tak oddychnout uprostřed týdne. Většinou však volné odpoledne slouží k vyřízení různých záležitostí, na které během týdne jednoduše nezbývá čas. Večeře začíná již v 18:00 a po ní následují dobrovolné Nešpory. Zbytek večera už do jisté míry závisí na každém z nás. Je tu však možnost jít na večerní mši svatou do univerzitního studentského kostela Panny Marie Sněžné a setkat se nejen s živým Kristem, ale i s ostatními vysokoškoláky. Po návratu následuje studijní klid a další program už pokračuje normálně.

Dalším dnem, který se odlišuje od ostatních, je pátek. Odpoledne už nemáme přednášky, ale zůstáváme v semináři a máme samostudium. Ono těch úkolů, které musíme na fakultu zvládnout, je poměrně dost, takže je dobré tohoto času využít. Je tu ale možnost slavit Svátost smíření a navíc je v naší kapli od 15:00 až do večera výstav Nejsvětější Svátosti k soukromé adoraci. Takže pátek odpoledne může být takovým časem hlubšího přebývání s Kristem. Každý si ovšem musí být vědom svých možností. Strávit celé odpoledne při adoraci, když potřebuji napsat tři práce do školy, by asi nebylo to nejlepší. Jak

zacházet s časem a jak ho dobře využít – i to se každý z nás učí. Den končí společnou půlhodinovou adorací, kterou si vždy připraví jeden ročník. Pak už následuje jen Kompletář a hurá do peřin.

Příště se podíváme na zbývající dva dny, tedy sobotu a neděli a jestli zbude čas, tak i na všelijaké jiné mimořádnosti.

Jenda Krbec

LUKA 2004

Jednoho krásného, podzimního, skoro zimního odpoledne 20. listopadu, stálo na autobusovém nádraží pět natěšených děcek. Jelo se totiž na podzimní setkání mládeže do Luk a to si nikdo z nás nemohl nechat ujít. S malým zpožděním pro nás přijel skoro prázdný autobus z Batelova (jelo jich ještě míň než nás, byly dvě), zabrali jsme si zadní sedačku (pětku) a jelo se dál směr Telč. Možná by stálo za zmínku, že Telč to měla celé na starost a musím říct, že se jim to povedlo. Telčáků bylo tak moc, že když autobus dojel do Kněžic, tak si děcka už neměly kam sednout. Konečně jsme šťastně dojeli až do Luk, kde už na nás v hasičárně čekal Tomáš Řehák se svou přednáškou na celkem zajímavé téma: Sex, AIDS a vztahy. Úžasným způsobem nás provedl problematikou AIDS a vším, co je s ní spojené, prokládal to veselými historkami ze svého života, takže se nikdo nenudil. Po přednášce nastal hromadný přesun do místního kostela, kde byla mše svatá, sloužil ji o. Roman Kubín, mši doprovázela zpěvem a hraním schola z Jihlavy. Po mši o. Tomáš Caha převzal symbolickou korunu kaplana pro mládež za jihlavský děkanát. Následovala krátká adorace a po ní zpátky do hasičárny, kde už vyhrávali písničky, o které se staral Radek Habáň z rádia Proglas. My jsme se s Betkou a Michalem přifařili ke knězičákům, takže jsme měli o zábavu postaráno, měli jsme spoustu času pořádně se vyblbnout na parketu,

popovídat se starými kamarády, navázat nová kamarádství a zhlédnout připravený program Telčáků, který byl fakt super! Pak už nám nezbývalo nic jiného, než se zase nasoukat do všech svršků a jít ven do zimy čekat na autobus. Ten s ještě větším zpožděním než ráno nakonec přijel. S malými obavami jestli vůbec dojedeme (na silnici se totiž mezitím vytvořily závěje) jsme vyložili Kněžičáky, pak jsme až do Telče, kde nás hlasitě ahoj a dobrou probudilo, spali. Potom už jsme to měli jen kousek domů do Třeště.

Tohle setkání hodnotím jedničkou s velkou hvězdičkou, protože fakt nemělo chybu. Tak doufám, že příští rok se pojedje zas a že nás bude víc.

Gabča Kokejlová

Svatba

Na počátku působení duchovního otce adm. Tomáše Cahy v naší farnosti byla zvláštní svatba ve farním kostele sv. Martina (28.8.). Nevěsta a ženich – pěkní mladí lidé, ale byli hluchoněmí. Oddavků bylo přítomno více příbuzných, známých, ale též kamarádů – spolubydlících z ústavu, kde se seznámili. Různě postižení. Nevěsta a ženich soustředěně pozorovali, co k nim kněz promlouvá, a mladá tlumočnice vše překládala do znakové řeči. Vrcholem oddavků byl manželský slib, který se oba snoubenci naučili a hlasitě a s citem přednesli. Byla na nich vidět radost, že mají před sebou společnou, dobrou budoucnost – i na všech přítomných – zvláště proto, že jim Bůh požehná, o což prosili. Po skončení svatebního obřadu odjeli do zámku k hostině.

Věříme, že i když nemohou spolu hovořit jako ostatní, že bude jejich manželství pěkné a možná lepší než těch, kteří se těší plnému zdraví a dar víry odmítají. Ta jediná by jim pomáhala v starostech i radostech, jež život přináší. Přejeme jim, aby slavnostní slib – „*Slibuji ti lásku, úctu a věrnost...*“ – to vše bylo s nimi stále.

Lidmila Vokřínková

Zájezd k betlémům

Spolek přátel betlémů pořádal zájezd do Hradce Králové na Světovou výstavu betlémů, která bývá vždy za čtyři roky. Byl slunný podzimní den 23. října, kdy jsme za dobré jízdy přijeli do Hradce Králové. Po zaparkování autobusu jsme odešli do Muzea východních Čech – k Eliščinu nábřeží. Je národní kulturní památkou. Tato historická budova byla postavena v letech 1909 – 1912 dle plánů významného českého architekta Jana Kotěry (1871 - 1923), který je i autorem vnitřního zařízení, vybavení čítárny, přednáškového sálu i ředitelny. Průčelí budovy zdobí dvě alegorické figury sedících žen podle návrhu Stanislava a Vojtěcha Suchardy, představujících Umění – Historii a Průmysl, jež drží v ruce bronzovou postavu mladého muže symbolizující město Hradec Králové. Světelný stojan na schodišti budovy do 2. patra byl zhotoven podle projektu Jana Kotěry, stejně jako fontána před budovou. Zde byly instalovány betlémy různých velikostí, z různých materiálů a míst, co jenom mohly lidské ruce a mozky vymyslet a vytvořit k obdivování návštěvníků. Na nádvoří byl vystaven dřevěný vyřezávaný betlém v životní velikosti postav a zvířat, včetně velkého slona (u něj se někteří vyfotografovali). Tento betlém nazval autor „Betlém dobré vůle“ a stále doplňuje a chce zakončit v příštím roce 2005. Pro množství vystavovaných betlémů, jež se do jedné budovy nevešly, šli jsme do galerie, kde jsme uviděli další množství betlémů, mohli jsme se dotazovat průvodkyně, neboť bylo vše velmi zajímavé a unikátní. V jednom sále byla velká maketa města Hradce Králové. Blízko bylo centrum s katedrálou sv. Ducha a další chrámy. Jak jsme dále putovali, slíbili sdělit mladí účastníci zájezdu...

POZVÁNKA

Třešťská katolická mládež vás zve na tradiční

ŽIVÝ BETLÉM

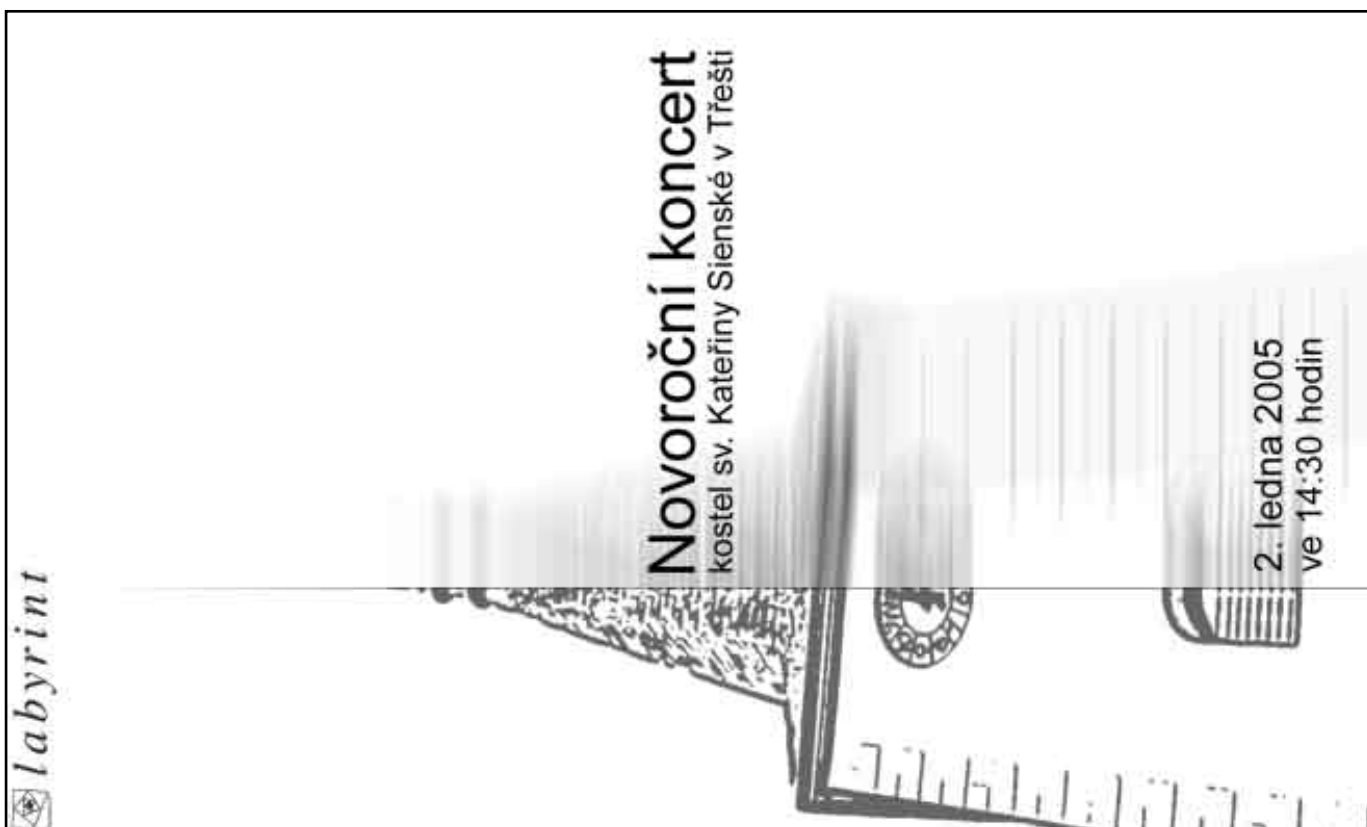
který se uskuteční na
Štědrý den 24.12.2004
v 13,00 a 13,45 na náměstí
v Třešti (POZOR
ZMĚNA!!!!).

Přijďte se s námi poklonit
narozenému Ježíškovi!

Novoroční koncert
kostel sv. Kateřiny Sienské v Třešti

2. ledna 2005
ve 14:30 hodin

labyrinth

KDU-ČSL

si Vás dovoluje pozvat na :

Novoroční ples

K tanci a poslechu hraje skupina

E. M. I. L.

Kde: Kulturní dům v Třešti

Kdy: **8. ledna 2005**

V kolik: ve 20⁰⁰ hodin

Vstupné: **pouhých 80 Kč**

...předtančení ... bohatá tombola... soutěže

<http://www.farnosttrest.me.cz>

předprodej vstupenek na tel: +420 602 733 346

Farnost Dačice ve spolupráci se Spolkem pro vybudování a udržování katolického domu v Dačicích pořádá:

REPRO

BEIBO

PLES

15 01 05

od 20:00 h

Kulturní dům Hříšice

DJ Habáň

z rádia Proglas
se živými vstupy skupiny RET(P)RO

předprodej vstupenek (cena 70 Kč)
v Lékárně Na náměstí v Dačicích

Přání

Všem členům redakce Věžníku, našemu panu faráři, všem spřízněným duším naší farnosti z celého srdce přejeme požehnané, radostné Vánoce, stálé zdraví a hojnost Božích milostí po celý rok 2005. Naše rodiny kéž posiluje tato prosba každý den:

Srdce Pána Ježíše, Srdce Panny Marie, zachovejte nám klid v rodině a Rodino Nazaretská, neopouštěj nás! Amen.

manželé Hrbkovi

PF 2005

Redakce časopisu Věžník přeje všem čtenářům požehnané Vánoce a pravou radost z narozeného Spasitele. Zároveň děkujeme za přízeň, kterou jste nám v uplynulém roce projevovali a do nového roku 2005 si Vám dovoluujeme popřát jen to nejlepší a hojnost Božích milostí.

Logo Roku farnosti 2005

Biskupství brněnské Vám představuje nové logo, které bude využíváno při všech tematických akcích pro Rok farnosti 2005.

Hosana 3

Nakladatelství Portál připravuje po úspěšných titulech Hosana 1 a Hosana 2 zpěvník křesťanských písniček Hosana 3, tentokrát orientovaný na děti, dětské scholy, dětské sborečky (věkově cca od 6 do 10 let), ve kterém bychom rádi uvedli mnohé z těch písní, které se hrají v různých společenstvích Čech a Moravy, katolických i evangelických. Záměrem nakladatelství je shrnout nejnovější tvorbu křesťanských společenství zaměřenou na děti a dospívající a dát tak k dispozici reprezentativní výběr písní pro nejmenší. Prosíme proto o spolupráci všechny, kdo rádi zpívají a případně skládají písničky.

Abychom jakoukoli písničku mohli zveřejnit, musíme znát jméno autora textu i autora hudby, a pokud možno i kontakt na něj. Neposílejte nám však ty, které už jsou uvedeny ve zpěvnících: Hosana 1 a Hosana 2 (Portál).

Notový záznam písničky s celým textem a kytarovými značkami nám laskavě pošlete buď poštou na papíru na adresu nakladatelství (Portál, Klapkova 2, 18200 Praha 8), nebo elektronicky na adresu jancarik@portal.cz. Pokud byste měli zájem o bližší informace, napište nám.

Na vaše nové a krásné písničky se těšíme co nejdříve, pošlete nám je nejpozději do konce ledna roku 2005.

*P. Zdeněk Jančařík SDB
šéfredaktor nakladatelství Portál*

VTIP TOHOTO ČÍSLA

Děti v jídelně katolické školy čekají ve frontě na oběd. V čele dlouhého stolu stojí mísa s velkou hromadou jablek. Řádová sestra umístila vedle mísy cedulku:

„Vezmi si jenom jedno, Bůh se dívá.“

Na druhém konci stolu stojí miska plná čokoládových bonbonů. Jeden z chlapců napsal vlastní cedulku, kterou přistrčil k bonbonům: „Naber si kolik chceš, Bůh hlídá jabka.“